

Chương 17

Cao Kỳ Nhất Dương

Phương Hiểu Trúc ba năm cách biệt, đối với chuyện giang hồ tuyệt không hề biết một chuyện nhỏ nào, hiện tại chàng ta tuy đã biết lòng dạ của Tăng Nguyệt Hà nhưng đối với Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật trong lòng vẫn còn kiên định niềm tin, tin rằng ông ta tuyệt không phải là người nham hiểm như Nguyệt Hà đã nói! Phương Hiểu Trúc cũng hy vọng nhân song thân nói chuyện từ đó nhìn ra cách nghĩ của hai người, chàng đưa ánh mắt triều mến nhìn thân mẫu nói:

- Chẳng lẽ trong ba năm qua có những chuyện bất hảo giữa Tăng gia và chúng ta sao?

Phương Thái Thái định nói nhưng nhìn thấy trượng phu bên mình, nên đưa mắt nhìn chồng ngầm bảo ông, nên nói ra.

Phương Ấm Thần trầm tư một lát rồi nhìn Hiểu Trúc nói:

- Trúc nhi người lưu lạc giang hồ ba năm nay chẳng lẽ đến chuyện kinh động thiên hạ như thế này mà người cũng không nghe thấy sao?

Phương Hiểu Trúc trong lòng cảm thấy có lỗi những chuyện trong gia phủ mà mình tuyệt không hề hay biết, định đem chuyện tu tập võ nghệ ra nói hết cho song thân nghe. Nhưng nghĩ lại lúc này chưa nên, bèn do dự nói:

- Hà nhi trong ba năm qua sự thật không hề lang bạc bên ngoài, chuyện trọng thiết của hà nhi nhân thời cơ chưa tiện kính cáo với song thân, ngưỡng mong song thân lượng thứ!

Phương lão Thái Thái nhìn thấy ái nhi của mình nói năng mập mờ ấp úng, bất giác không vui, hậm hực nói:

- Người trước mặt song thân phụ mẫu của mình, mà lại nói những lời ấp úng mập mờ như vậy tất nhiên là đã gây nên chuyện gì bất hảo!

Phương Hiểu Trúc hoảng hốt nói:

- Mẫu thân, lời trách của mẫu thân thật đúng, hà nhi... hà nhi...

Chàng ta không biết phải nói làm sao.

Kinh Thiên Thủ Phương Ấm Thần là một con người nghiêm khắc, lẽ ra chuyện này phải truy cứu kỹ! Nhưng cũng biết Phương Hiểu Trúc tâm cơ thông tuệ, đa trí đa thức hiển nhiên không thể gây ra chuyện nghịch lý gì, hiển nhiên lần này có thể là gặp chuyện ầm trắc chưa tiện nói ra hoặc giả tâm cơ đang tồn đọng dụng ý, lúc ấy bèn cười nói:

- Hải nhi chưa trở về thì bà mong nhớ không nguôi, bây giờ hải nhi đã trở về tại sao lại không yên tâm.

Phương lão Thái Thái mặt rạng lên cười nói:

- Lão thiếp giận nó là trước mặt phụ mẫu mà không nói hết ra sự thật ra, ai muốn ông chỗ mồm vào chứ!

Kinh Thiên Thủ Phương Ấm Thần nói:

- Đây chính là chỗ bất đồng giữ nhân vật võ lâm và người bình thường.

Phương lão Thái Thái lắc đầu thở dài nói:

- Mở miệng là võ lâm, võ lâm... lão thiếp thấy chẳng qua thà cứ người bình thường có hơn không. Ông xem gia phả chúng ta bị người ta hà hiếp đến thế tử ly tán... ai da thật là thảm thương!

Kinh Thiên Thủ Phương Ấm Thần không muốn tranh biện với lão thê của mình nữa, bèn cười cười im lặng không nói gì nữa.

Phương lão Thái Thái nói:

- Hải nhi người hẳn là chưa biết hết chuyện của Tăng đại hiệp hảo thông gia của thân phụ ngươi! Để rồi ta nói cho ngươi nghe!

Phương Ấm Thần nói:

- Ta có cách kiến giải của ta, bà có cách kiến giải của bà, không nên coi là tốt hay không tốt nhé.

Phương lão Thái Thái nhìn lão ta nói:

- Chẳng lẽ lão thiếp biện bạch thông gia họ Tăng đó lại là xét oan cho ông sao!

Phương Ấm Thần lắc nhẹ đầu tỏ vẻ chịu thua bà ta nói:

- Chuyện của bà, bà muốn nói gì thì cứ nói đi!

Phương lão tiền bối thấy đã thuyết phục ông ta, lúc ấy bắt đầu định nói ra sự tình, đột nhiên Phương Hiểu Trúc cử bộ đi nhanh về phía bức tường gỗ tấm vải bố dày che khuất ô cửa sổ tròn ra.

Phương Ấm Thần không hiểu ra sao hỏi:

- Trúc nhi, ngươi làm gì vậy?

Phương lão Thái Thái nói:

- Hảo, cứ để quý nha đầu kia nghe ta há còn sợ gì hấn chứ!

Phương Hiểu Trúc giải thích:

- Mẫu thân kỳ nhiên nói chuyện này gia phủ đẳng chúng đều biết hết, cứ để cho ả nghe cũng không can hệ gì. Nhược bằng chúng ta cứ bùng bít mắt ả ta, thì chỉ làm cho ả ta thêm nghi tâm như vậy phòng mà không bằng không phòng vậy!

Phương Ấm Thần trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Lời hài nhi nói thật hữu lý.

Ngũ phong ngừng lại một tí rồi bỗng lão nghĩ ra một điều bèn đưa tay lấy ra một quản bút viết lên mảnh giấy hai chữ “Bút đàm”.

Rồi đưa mắt nhìn thê tử của mình nhanh giọng nói:

- Từ nay về sau, mỗi lần chúng ta nói chuyện cơ mật nên như thế này mới được.

Phương Ấm Thần vừa nói vừa đưa ánh mắt ngằm chỉ vào mảnh giấy.

Phương Hiểu Trúc gật nhẹ đầu ánh mắt ngằm cười.

Phương lão Thái Thái vốn rất có thành kiến với Tăng Bật, nên khi nhắc đến chuyện của lão ta là lời nói luôn hàm chứa nỗi oan phẫn, bà ta nói:

- Năm gần đây trên giang hồ bỗng nhiên xuất hiện một phụ nữ trung niên xưng danh Thanh Y La Sát, nghe nói Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật, hai mươi năm trước đã cùng ba ta giao duyên kết tình và kết quả là một nữ nhi ra đời, nay bà ta muốn phu thê phụ tử đoàn tụ! Chuyện này nếu quả nhiên có thật, há lão thông gia của ông là người tốt hay sao!

Phương Hiểu Trúc nghe xong trong lòng hết sức ngạc nhiên chau mày lại nhưng vì chàng ta đối với Tăng đại hiệp vẫn tồn tại định kiến nên chỉ đứng lặng người không nói.

Kinh Thiên Thủ Phương Ấm Thần lắc đầu nói:

- Phu nhân phương thức luận sự này của bà quả thật còn khiếm khuyết sự công minh, kết luận như vậy há không quá sớm hay sao!

Phương lão Thái Thái giọng bức tức nói:

- Ông chỉ lo biện hộ cho hảo thông gia của ông, há chẳng phải vì các người là đàn ông với nhau ư?

Phương Ấm Thần cười khổ não nói:

- Phu nhân, khi bà bình đoán chuyện này của Tăng đại hiệp mà vẫn chưa nắm rõ thân phận lai lịch của vị Thanh Y La Sát đó, vội kết luận như vậy không phải là không công minh sao?

Phương lão Thái Thái im lặng không nói, hiển nhiên trước lời này bà ta cũng đã nhận ra lời của mình chưa chuẩn xác.

Phương Ấm Thần lại thở dài nói:

- Thằng hoặc Tăng đại hiệp y theo chuyện của Thanh Y La Sát mà ly thân cùng với Thần Tiên Nữ Hiệp, trở lại kết hợp với bà ta thì lúc ấy chuyện động trời gì sẽ xảy ra?

Phương Ấm đưa mắt dừng lại một lát rồi đưa mắt nhìn thê tử nói tiếp:

- Lại nói đến Thanh Y La Sát là người hữu tình hữu nghĩa thì hà tất phải bài xuất vị Thần Tiên Hiệp Nữ chánh phối của Tăng đại hiệp? Cứ như thế mà định đoạt mục đích của Thanh Y La Sát hoàn toàn không phải là chuyện phụ thê phụ tử đoàn tụ! Mà là tồn tâm độc địa muốn làm tiêu tan thanh danh mấy chục năm nay của Tăng đại hiệp, đồng thời cũng làm tan gia bại sản gia phủ họ Tăng này vậy! Những âm mưu này chúng ta làm sao có thể dễ dàng ngày một mà nhận ra được chứ?

Lời nói này thật hữu lý, nhưng Phương Hiểu Trúc đôi mày đột nhiên nhíu lại không hài lòng ngầm ý ngăn cản lời phụ thân lại, là vì chàng ta cảm thấy những lời này không nên lọt vào tai Nguyệt Hà.

Ngược lại Kinh Thiên Thủ Phương Ấm Thần nguyên không biết được thân phận lai lịch của Nguyệt Hà nên quan điểm hoàn toàn tương phản với Hiểu Trúc. Ông ta hy vọng những lời lẽ này sẽ đến tai Tăng Nguyệt Hà, nên đã biểu cảm đối với Tăng Bất.

Chính vì điều này mà ông ta không hiểu ngầm ý trong ánh mắt của Phương Hiểu Trúc nên cứ đem mọi chuyện nói ra một mạch.

Phương Hiểu Trúc thấy vậy vội vàng dùng ngón tay nhún vào chén nước trà rồi viết ra bàn: “Sự kiện này theo thiên kiến của nhi tử nên thuận theo kiến giải của mẫu thân thì tốt”.

Đồng thời cố làm ra vẻ phẫn khí nói:

- Tăng bá phụ chỉ là ngọc bích có chút vết nhỏ, hành sử làm sao tránh được điều sơ thất. Thanh Y La Sát nếu đã có tâm ý bất lương thì đại hiệp cũng không nên tìm cách trốn tránh!

Kinh Thiên Thủ nhất thời làm sao hiểu được dụng tâm của Hiểu Trúc, nên khi nghe Hiểu Trúc nói xong nhất thời không nhịn được bèn trừng mắt nhìn một cái nói lớn:

- Tiểu tử, người biết chuyện gì!

Phương lão Thái Thái “Hừ...” một tiếng nói:

- Hải tử biết chuyện gì! Nhưng ngược lại không “Phan long phụ phụng” (Ý nói tăng bốc dựa vào người có quyền thế)... Ông xem vị hảo thông gia của ông, cùng kết thân với Phương gia chúng ta ba năm nay không những không đến thăm viếng chúng ta một lần nào, đến biệt vô âm tín! Lão ta há trong mắt còn tồn tại Phương gia của chúng ta hay sao?

Phương Hiểu Trúc ánh mắt chuyển động nhìn mẫu thân rồi thuận theo khẩu khí của mẫu thân nói:

- Trước đây ba năm hải nhi cũng đã phán đoán ra kết cục này, chỉ là chưa có cơ hội để bẩm báo cùng song thân mà thôi.

Phu phụ Phương Ấm Thần đồng ngạc nhiên nói:

- Lời này là thế nào?

Phương Hiểu Trúc lợi dụng lúc này Tăng Nguyệt Hà đang ở bên ngoài lén nghe hiển thị tâm ý của mình để củng cố thêm sự tin tưởng của cô ta, đồng thời cũng để giảm bớt sự nghi ngờ trong chuyện này của song thân.

Lúc ấy nghĩ như vậy bèn đem hết chuyện Nguyệt Hà giả mạo thay người xuất giá, cho đến chuyện về sau này gặp cô ta kể ra hết.

Nghe xong chuyện bí mật này hai vị lão nhân gia đứng thần người ra há hốc mồm cứng lưỡi không nói nên lời.

Phải thật lâu sau, Phương Ấm Thần mới giữ được bình tĩnh nói:

- Nhân tâm nan lường, thế sự khó giải. Thật ta không thể ngờ tới Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật thâm tâm lại tiểu nhân như vậy, ta quả là có mắt không trông không nhận ra người.

Phương lão Thái Thái thấy sự phán đoán của mình hoạch đắc chứng minh trong lòng phần chấn, tấn công Phương Ấm Thần nói:

- Bây giờ ông đã sáng mắt ra chưa chứ!

Phương Ấm Thần tâm phục nhưng khẩu bất phục “Hừ...” một tiếng.

Phương Hiểu Trúc tiến lên một bước nói:

- Tẩu tẩu người bị người ta cưỡng bức, những hành động gần đây tuy có những điểm làm song thân không mãn ý, nhưng đó chỉ là vì bất đắc dĩ mà thôi, thực ra tẩu tẩu cũng khổ tâm!?

Chàng ta nói ra những lời này hiển nhiên trong lòng đã có xảo kế chuyện chàng kể ra đương nhiên là không hoàn toàn kể hết mà những điểm nào không tiện hẳn đã giấu đi!

Phương Hiểu Trúc đưa mắt nhìn song thân rồi nói tiếp:

- Tẩu tẩu vì để thoát khỏi sự thúc ức của Tăng bá phụ nên đã đứng ra tự coi là người chân chính của Phương gia bài trí thực lực phô trương thanh thế, mục đích là tự bảo tồn gia phủ bởi vậy song thân sau này phải nên đa thức lượng giải tẩu tẩu mới đúng!

Phương lão Thái Thái nghe Phương Hiểu Trúc nói động lòng trắc ẩn, dụi dụi nước mắt nói:

- Cô ta thực là một cô nương đáng thương. Ta sau này nhất định đối xử tốt với cô ta.

Lời nói này nói ra một chân tình thăm thiết, bởi vậy từ ngoài mười trượng Tăng Nguyệt Hà lén nghe được mấy lời này trong lòng cũng cảm động vô cùng, đồng thời thấy xảo kế của mình đã phát sinh ra một kết quả tốt.

Phương Ấm Thần cũng nói:

- Ngày mai ta sẽ tìm Nguyệt Hà để nói chuyện mới được, tự ta thừa nhận nàng ta là một nàng dâu của Phương gia! Và bảo vệ Hà nhi tránh bàn tay ác độc của gã Tăng Bật kia!

Phương Hiểu Trúc bày ra những lời này cũng chỉ là mong phụ mẫu đối với Nguyệt Hà bỏ đi những nghị kỵ, nào đâu có ngờ song thân lại có ý đối nghịch lại với Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật.

Bởi vậy vừa nghe xong đã vội vàng nói:

- Tẩu tẩu thân phận thật là đáng thương, dụng tâm cực khổ, nhiều lần can dãn hài nhi không nên để cho song thân biết chuyện này, hài nhi đã đáp ứng tẩu tẩu không nên để lộ ra chuyện này tránh gây cho tẩu tẩu khó xử!

Phương Hiểu Trúc nói:

- Một khi chân tướng đã rõ ràng ra rồi mà chúng ta vẫn để cô ta ủy khúc đơn độc như vậy, ta thấy thật là không phải!

Phương lão Thái Thái đưa mắt nhìn Hiểu Trúc nói:

- Trúc nhi, người nhanh đi gọi Nguyệt Hà đến đây để ta bày tỏ nỗi tâm tình.

Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Nhị song thân có tâm ý như vậy tẩu tẩu cũng đã quá mãn lòng, hà tất nhất định phải lập tức nói ngay ra? Nên biết chuyện này quan hệ trọng đại, trước khi chúng ta chưa đủ lòng đủ cánh thì cũng không nên mạo động mới phải, chuyện này vẫn phải giữ kín để tránh Tăng bá bá biết được sẽ đề cao cảnh giác!

Phương Ấm Thần hơi trầm tư một lúc, gật đầu nói:

- Hảo, mọi chuyện nghe người!

Phương Hiểu Trúc đắc tâm ứng thủ diễn nên vở kịch này thành công trong lòng phấn khởi, bèn cáo từ song thân rồi trở lại khách phòng.

Trên đường đi trong lòng những luồng suy nghĩ triền miên không dứt nên đem mọi sự kiện trong ba năm qua ở gia phủ ra phân tích. Từ chuyện Tăng Nguyệt Hà giả danh thi giá tòng phu, rồi những điều nghe thấy được và bây giờ lại xuất hiện thêm vị Thanh Y La Sát này trong đầu chàng gộp nên một kết luận như sau:

“Trước đây Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật nhân hành sử không thận trọng hoặc do một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà đã cùng với Thanh Y La Sát giao tình và kết quả là cho ra đời một nữ nhi.

Mà vị nữ nhi đó hiển nhiên không ngoài ai khác chính là vị tẩu tẩu Cẩm Tâm Hồng Tuyến Tăng Nguyệt Hà này. Ví như cô ta không phải là xuất từ huyết hệ của Tăng Bật là đồng phụ nhi dị mẫu há có thể lại hoàn toàn giống diện mạo của

ái nữ Tăng Bát sao? Đồng thời sự xuất hiện trên giang hồ một cách đột ngột của Thanh Y La Sát và sự đột nhiên Tăng bá bá không còn dám xuất thân mạo cảm như trước, hẳn cũng phải là chính do nguyên nhân này!

Ngoài mục đích vị ái nữ Thanh Y La Sát xâm nhập vào Phương gia chúng ta cũng đã rõ ràng. Cẩm Tâm Hồng Tuyết lúc ban đầu mới gặp Phương môn là mượn danh Tăng bá bá! Và mưu đắc thủ Long Hồ Ngọc Tiền, về sau mới thấu thật nhiều giang hồ tạp lưu chốn xưng là Tứ Tú Trang uy hiếp nhân gia mục đích chính đó là để phá hoại thanh danh của Tăng bá bá và tình cảm của hai nhà Phương Tăng.

Những điều này cũng chứng tỏ sự xuất hiện trên giang hồ lần này của Thanh Y La Sát với lại bà ta mong nối lại tình nghĩa phu thê phụ tử hiển nhiên cũng chỉ là một kế sách để nhằm mưu sự này.

Lại nói bằng vào danh vọng và thân phận của Tăng bá bá là võ lâm danh oai thiên hạ há bà ta dám khinh xuất một mình đương đầu sao?

Thế thì có thể suy luận ra là đằng sau lưng của bà hẳn phải có một nhân vật cao thủ giang hồ lợi hại khác nữa chứ không thể nào khác!

Một phương diện khác là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bát tất cũng biết một vài điểm trong chuyện này nhưng vì mối quan hệ của ông ta và Thanh Y La Sát nên không tiện ra mặt mà lại thương lượng với Võ Lâm Chí Tôn Trầm Nguyên Thông can thiệp nhằm ứng phó với một vận kiếp võ lâm đang ngấm ngấm bùng dậy!

Lúc này may mà bản thân hưởng thụ sự an bài của Dương Sát Lý Thiếu Thần khổ luyện ba năm mới được những thành tựu võ công như vậy...

Trên thực tế tình hình diễn ra cũng chính là như vậy, những suy diễn của Hiểu Trúc xác suất sai lệch không là bao!

Phương Hiểu Trúc suy nghĩ đến xuất thân, lúc ấy mọi chuyện như đã rõ ràng mồn một trước mắt chàng ta khiến trong lòng thư sướng tốt độ.

Khi ấy Hiểu Trúc bỗng bất chợt buột miệng nói một mình:

- Thì ra mọi chuyện là như vậy!

Hiểu Trúc nào biết được một giọng nói từ xa vọng lại:

- Trúc đệ đang nghĩ gì vậy?

Hiếu Trúc giật mình choàng tỉnh lại, ngược mắt nhìn thì đã thấy vị tẩu tẩu khả ố của mình đã đứng trước mặt! Trên môi nở một nụ cười đầy hàm ý, Hiếu Trúc đứng sững người một hồi, thần thái mất tự nhiên!

Lại nói Tăng Nguyệt Hà nhân vì đã lên nghe toàn bộ câu chuyện giữa Hiếu Trúc và song thân nên trong lòng không còn tí gì hồ nghi ái đệ của mình và ngược lại muốn Hiếu Trúc trở thành trợ thủ đắc lực của mình để đối phó Tăng Bất!

Thật đáng thương hại cho cô ta đã không hề biết được Tăng Bất chính là phụ thân của mình, đồng thời cũng không biết Thanh Y La Sát lai ai!

Lúc bấy giờ những mối hoài nghi còn đọng lại đối với Hiếu Trúc hầu như đã tiêu tan, nghĩ đến chuyện thâm dụng Hiếu Trúc bèn nói:

- Trúc đệ hôm nay trong lòng còn những điều khúc mắc nên nói ra đi?

Hiếu Trúc hơi hoang mang nói:

- Tiểu đệ trong lòng hoàn toàn không có khúc mắc gì cả!

Tăng Nguyệt Hà thành thật nói:

- Chẳng lẽ chuyện Xú Ngô Dụng Vương Đức đánh đệ một chưởng không để trong lòng đệ một sự oan ức gì!

Phương Hiếu Trúc ngẫm thì thâm trong lòng! Nhưng ngoài mặt nở một nụ cười nói:

- Vương tiền bối là bằng hữu của tỷ, đệ nào dám để tâm oán ghét!

Tăng Nguyệt Hà nói:

- Trúc đệ, tẩu tẩu không hài lòng với sự tình này! Tứ Tú Trang đương lúc danh oai thiên hạ, đường đường là một tứ trang chủ mà lại bị lão ra tay hạ nhục như vậy mà chịu sao nổi? Tẩu tẩu ta nhất định không bỏ qua chuyện này!

Hiển nhiên, trong lòng Nguyệt Hà nhân đã không còn nghi kỵ. Hiếu Trúc muốn thâm dụng chàng nên quyết lấy mạng Vương Đức làm niềm tin thâm phục nhân tâm!

Phương Hiếu Trúc ngược lại, sợ Vương Đức vô tâm để lộ ra chuyện ba năm về trước thì Nguyệt Hà nhất định sẽ tra ra mọi chuyện nên vội vàng ngăn lại nói:

- Tẩu tẩu đối xử với giang hồ bằng hữu như vậy há không là môi hở răng lạnh sao? Theo tiểu đệ nhận thấy chuyện này là tiểu tiết tẩu tẩu nên bỏ ngoài tai để mưu đại sự!

Tăng Nguyệt Hà lại lạnh lùng nói:

- Vương Đức bất quá cũng chỉ là hạng giang hồ mạt lưu, tâm tính giảo hoạt mưu mô không có ai ưu thích hẳn ta, nhân chuyện này mượn hẳn ta thị uy đại chúng! Trúc đệ cứ yên tâm tẩu tẩu lo tính mọi chuyện đắc thất cân nhắc thận trọng quyết không để sơ suất.

Phượng Hiểu Trúc nhìn thấy Nguyệt Hà nhú mày nhướn mắt, do sự bất quyết bất giác thở dài nhẹ một hơi nói:

- Tiểu đệ, người tuy là người đa trí nhưng có điều là mau mềm lòng lập thân trên giang hồ e rằng khó tránh được những chuyện không may! Nên biết hôm nay người bỏ qua hẳn, về sau nhất định sẽ gây ra một hậu họa!

Ngũ phong chợt dừng lại một lát, nàng ta đưa ánh mắt thâm vọng Hiểu Trúc nói:

- Bởi vì từ trong ánh mắt của lão ta tẩu tẩu đã sớm nhận ra trong lòng lão ta đối với Trúc đệ tồn động ác tâm độc ý...

Lời nói này khiến cho Hiểu Trúc càng thấy không ổn, ngẫm rửa thâm trong lòng! Hiển nhiên là đang ngầm lợi lo mọi tung tích trước đây đổ vỡ ra hết, tâm niệm bỗng thoáng nghĩ qua, bèn cười nói:

- Tâm tình ái hộ tẩu tẩu, tiểu đệ xin tâm lĩnh. Như được thì chuyện này xin để tự một mình tiểu đệ xử lý, tẩu tẩu xem thử tiểu đệ hành thủ có qua lão ta không!

Tăng Nguyệt Hà hơi ngỡ ngàng trước câu này, bỗng nhiên cười lớn nói:

- Ha ha... tẩu tẩu mới nói như vậy mà đã kích được lòng anh hùng của Trúc đệ! Hảo! Hảo! Hảo! Tẩu tẩu không nhúng tay vào chuyện này cũng được nhưng Trúc đệ phải cẩn thận, ném mùi cay đắng thì chớ trách ta là tẩu tẩu đã không nói trước nhé!

Phượng Hiểu Trúc nhìn thấy Nguyệt Hà đã đồng tình để cho chàng tự giải quyết chuyện này, trong lòng rất lạc quan phấn chấn hẳn lên, khí thế hào hùng nói:

- Hai năm về trước nhân vì tiểu đệ không cẩn thận để phòng lão ta đồng thời công lực võ học non sơ nên mới bị ném mùi cay đắng, nay tiểu đệ võ công đã có phần tiến bộ há có thể còn bị lão ta ức hiếp nữa sao!

Tăng Nguyệt Hà nhìn thấy chàng ta khí thế “Trẻ con” bất giác cười nói:

- Hảo! Tẩu tẩu hôm nay chờ xem tiểu đệ xuất thủ võ học thế nào.

Hiếu Trúc tuy muốn che giấu sở học võ công của mình nhưng cũng không vì thế mà trở thành thái quá nhu nhược cũng dễ dẫn đến chuyện người ta sinh nghi, nên quyết đem sở học chân truyền từ thân phụ ra đối địch với Xú Ngô Dụng Vương Đức, lúc đó chàng ta ngẩng cao đầu dáng hiên ngang nói:

- Tẩu tẩu, đệ quyết không để tẩu tẩu thất vọng đâu. Bây giờ đệ tìm lão ta đây!

Dứt lời chàng ta sẵn sái cử bộ đi về hướng khách phòng

Nguyệt Hà cũng bước theo, nhưng khi người vừa mới đi được mấy bước thì thấy từ đằng xa một tiểu nha đầu kể vào tai Nguyệt Hà rí nói mấy câu, Tăng Nguyệt Hà đột nhiên đưa mắt nhìn Hiếu Trúc nói:

- Trúc đệ đi nhanh!

Rồi cử bước đi ngay.

- o o o -